SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 21. februarja 2008 *

V zadevi C-296/06,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Italija) z odločbo z dne 10. maja 2006, ki je prispela na Sodišče 3. julija 2006, v postopku

Telecom Italia SpA

proti

Ministero dell'Economia e delle Finanze,

Ministero delle Comunicazioni,

* Jezik postopka: italijanščina.

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi A. Rosas, predsednik senata, U. Lõhmus, J. Klučka, A. Ó Caoimh, sodniki, in P. Lindh (poročevalka), sodnica,

generalni pravobranilec: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
sodna tajnica: L. Hewlett, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 4. oktobra 2007,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Telecom Italia SpA F. Satta, F. Lattanzi, C. Tesauro in C. Santacroce, odvetniki,

– za italijansko vlado I. M. Braguglia, zastopnik, skupaj s P. Gentilijem, avvocato dello Stato,

– za Komisijo Evropskih skupnosti E. Traversa in M. Shotter, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 25. oktobra 2007

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 11, 22 in 25 Direktive 97/13/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. aprila 1997 o skupnem okviru za splošna dovoljenja in posamične licence na področju telekomunikacijskih storitev (UL L 117, str. 15).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Telecom Italia SpA (v nadaljevanju: Telecom Italia) in Ministero dell'Economia e delle Finanze (ministrstvo za ekonomijo in finance) ter Ministero delle Comunicazioni (ministrstvo za komunikacije) zaradi obveznosti plačila pristojbine, določene na podlagi prometa družbe, ki je bila družbi Telecom Italia naložena za leto po skrajnem roku, določenem za prenos Direktive 97/13 v nacionalno pravo.

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

3 Člena 6 in 11(1) Direktive 97/13, ki se nanašata na dajatve in pristojbine za izdajanje splošnih dovoljenj oziroma posamičnih licenc, določata, da države članice zagotovijo,

da je namen dajatev, naloženih podjetjem iz naslova postopkov za izdajo dovoljenj, zgolj pokritje administrativnih stroškov, povezanih z izdajo, vodenjem, nadzorom in, odvisno od primera, izvajanjem sistema splošnih dovoljenj ali uporabo veljavnih posamičnih licenc.

4 Splošni rok za začetek izvajanja Direktive 97/13 je določen v členu 25, odstavek 1, in določa:

„Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, ki so potrebni za uskladitev s to direktivo in v najkrajšem možnem času, vsekakor pa najkasneje do 31. decembra 1997, objavijo pogoje in postopke, povezane z dovoljenji. O tem nemudoma obvestijo Komisijo.“

5 Člen 22 Direktive 97/13 vsebuje posebno določbo o dovoljenjih, veljavnih na dan, ko začne veljati ta direktiva:

„1. Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe, da se dovoljenja, veljavna na dan, ko začne veljati ta direktiva, uskladijo z njenimi določbami do 1. januarja 1999.

2. Če se zaradi uporabe določb te direktive spremenijo pogoji za obstoječa dovoljenja, lahko države članice podaljšajo veljavnost teh pogojev, razen tistih, ki pode-

ljujejo posebne ali izključne pravice, ki so prenehale ali morajo prenehati v skladu s pravom Skupnosti, če se s tem ne poseže v pravice, ki jih imajo v skladu s pravom Skupnosti, vključno s to direktivo, druga podjetja. V takem primeru države članice obvestijo Komisijo o ukrepih, sprejetih v ta namen, in o razlogih zanje.

3. Ne glede na določbe odstavka 2 prenehajo veljati obveznosti, ki se nanašajo na dovoljenja, veljavna na dan, ko začne veljati ta direktiva, in ki do 1. januarja 1999 ne bodo usklajene z določbami te direktive.

V upravičenih primerih lahko Komisija na predlog države članice navedeni rok preloži."

Nacionalna ureditev

Zakonik o pošti in telekomunikacijah

6 Do prenosa Direktive 97/13 je javne telekomunikacijske storitve v Italiji ponujala le država, in sicer na podlagi člena 1, odstavek 1, zakonika o pošti in telekomunikacijah (codice postale e delle telecomunicazioni, v nadaljevanju: poštni zakonik), priloženega dekretu predsednika republike št. 156 o odobritvi prečiščenega besedila zakonskih določb na področju pošte, poštne banke in telekomunikacij (approvazione del testo unico delle disposizioni legislative in materia postale, di bancoposta e di telecomunicazioni) z dne 29. marca 1973 (običajni dodatek k GURI št. 113 z dne 3. maja 1973).

7 Člen 188 poštnega zakonika je določal: „[k]oncesionar mora državi plačati letno pristojbino, ki se določi s tem dekretom, s podzakonskim aktom ali s koncesijskim aktom“. Omenjena pristojbina je bila določena glede na bruto dohodek iz dejavnosti, ki je bila predmet koncesije, pri čemer se je odštelo plačilo upravljavcu javnega omrežja.

Dekret predsednika republike št. 318

8 Direktiva 97/13 je bila prenesena zlasti z dekretom predsednika republike št. 318 o uredbi za izvajanje evropskih direktiv v telekomunikacijskem sektorju (regolamento per l'attuazione di direttive comunitarie nel settore delle telecomunicazioni) z dne 19. septembra 1997 (običajni dodatek k GURI št. 221 z dne 22. septembra 1997, v nadaljevanju: dekret št. 318/1997).

9 Člen 2, od (3) do (6), tega dekreta določa:

„3. Posebne in izključne pravice za ponujanje storitev govorne telefonije ter za nameščanje in dobavo pripadajočih javnih telekomunikacijskih omrežij se ohranijo do 1. januarja 1998.

4. Koncesije za javno uporabo in dovoljenja iz člena 184(1) poštnega zakonika, veljavne na dan, ko začne veljati ta uredba, se za uskladitev z njenimi določbami na predlog [nacionalnega uredbenega organa] spremenijo do 1. januarja 1999.

5. Če uporaba določb te uredbe zahteva spremembo koncesijskih pogojev in obstoječih dovoljenj, ostanejo pogoji, ki ne podeljujejo posebnih ali izključnih pravic, ki so oziroma bodo na podlagi te uredbe prenehale, veljavni, in sicer ne glede na pravice, ki jih imajo druga podjetja, med drugim, na podlagi prava Skupnosti.

6. Z izjemo določb iz odstavkov 4 in 5 prenehajo 1. januarja 1999 veljati obveznosti, ki izhajajo iz koncesij in dovoljenj, veljavnih na dan, ko začne veljati ta uredba, in ki do prej omenjenega dne ne bodo usklajene z njenimi določbami."

10 Člen 6(20) dekreta št. 318/1997 določa:

„[…] prispevek, ki se zahteva od podjetij za postopek v zvezi s posamičnimi licencami, je namenjen zgolj pokritju administrativnih stroškov, povezanih s predhodnim postopkom in nadzorom nad vodenjem storitev ter z vzdrževanjem pogojev, določenih v licencah. […]"

11 Člen 21(2) dekreta št. 318/1997 določa:

„Razen če ta uredba izrecno določa drugače, se veljavne določbe na področju telekomunikacij uporabljajo še naprej. Še naprej se uporabljajo zlasti določbe iz člena 188 poštnega zakonika, in sicer za potrebe določb iz člena 6(20) in (21) ter do nasprotne odločitve [nacionalnega uredbenega organa]."

Zakon št. 448

12 Člen 20(3) zakona št. 448 o javnofinančnih določbah za stabilizacijo in razvoj (misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo) z dne 23. decembra 1998 (običajni dodatek k GURI št. 302 z dne 29. decembra 1998, v nadaljevanju: zakon št. 448/1998) določa:

„Od 1. januarja 1999 se določbe člena 188 [poštnega zakonika] ne uporabljajo več za izvajalce javnih telekomunikacijskih storitev."

13 Na podlagi člena 20(4) omenjenega zakona preneha veljati člen 21(2) dekreta št. 318/1997.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

14 Telecom Italia, družba italijanskega prava, je nekdanji imetnik izključne pravice, podeljene z izključno koncesijo, ponujanja javnih telekomunikacijskih storitev v Italiji. Omenjena družba pred Tribunale amministrativo regionale del Lazio (upravno sodišče dežele Lacij) izpodija ohranitev, za leto 1998, v poštnem zakoniku določene letne pristojbine, ki je znašala približno 385 milijonov EUR, in zahteva vračilo tega zneska. Družba zatrjuje, da je odprtje trga telekomunikacij konkurenci

1. januarja 1998 povzročilo prenehanje izključnih pravic na tem področju. Od tega dne so edine denarne dajatve, za katere so zavezana telekomunikacijska podjetja iz naslova posamičnih licenc, tiste, ki so predvidene v členu 11 Direktive 97/13, kot je to Sodišče potrdilo v sodbi z dne 18. septembra 2003 v združenih zadevah Albacom in Infostrada (C-292/01 in C-293/01, Recueil, str. I-9449).

15 Tudi predložitveno sodišče dvomi v veljavnost letne pristojbine, ki je bila družbi Telecom Italia naložena za leto 1998, pri čemer se sprašuje, ali je mogoče člen 22 Direktive 97/13, ki vsebuje prehodno določbo o dovoljenjih, veljavnih na dan, ko začne veljati ta direktiva, kakršno je imela družba Telecom Italia, kljub vsemu razlagati tako, da le za to leto dovoljuje naložitev pristojbine. To sodišče se, tako kot Telecom Italia, kljub vsemu nagiba k mnenju, da omenjeni člen 22 ne vsebuje prehodne določbe, ki bi se nanašala na člen 11 navedene direktive, ki ureja dajatve, ki veljajo za posamične licence, in ne dovoljuje naložitve denarne dajatve, kakršna je zadevna pristojbina v postopku v glavni stvari.

16 V teh okoliščinah je Tribunale amministrativo regionale del Lazio prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je člen 20(3) zakona št. 448/1998 [v skladu] s členi 11, 22 in 25 Direktive 97/13/ES[?]“

Vprašanje za predhodno odločanje

17 Uvodoma je treba opozoriti, da se Sodišče v okviru postopka, uvedenega na podlagi člena 234 ES, ni dolžno izjaviti o združljivosti notranjih pravnih norm z določbami prava Skupnosti. Nasprotno je Sodišče pristojno, da nacionalnemu sodišču posreduje

vse napotke za razlago prava Skupnosti, ki mu lahko omogočijo presojo združljivosti notranjih pravnih pravil s skupnostno ureditvijo (glej zlasti sodbi z dne 7. julija 1994 v zadevi Lamaire, C-130/93, Recueil, str. I-3215, točka 10, in z dne 19. septembra 2006 v zadevi Wilson, C-506/04, ZOdl., str. I-8613, točki 34 in 35).

18 Čeprav je predložitveno sodišče svoje vprašanje formalno omejilo na razlago členov 11, 22 in 25 Direktive 97/13, to Sodišča ne ovira pri tem, da predložitvenemu sodišču posreduje vse vidike razlage prava Skupnosti, ki bi mu lahko koristili pri presoji predložene zadeve, in sicer ne glede na to, ali se je nanje sklicevalo v predstavitvi svojega vprašanja ali ne (glej zlasti sodbo z dne 26. aprila 2007 v zadevi Alevizos, C-392/05, Zodl., str. I-3505, točka 64 in navedena sodna praksa).

19 Zato je treba, kolikor iz Sodišču predloženega spisa izhaja, da ima Telecom Italia splošno dovoljenje, upoštevati tudi člen 6 Direktive 97/13, ki se nanaša na splošna dovoljenja.

20 Predloženo vprašanje je treba torej razumeti tako, da se želi z njim izvedeti, ali člena 6 in 11 Direktive 97/13 v povezavi s členoma 22 in 25 te direktive nasprotujeta temu, da država članica od nekdanjega imetnika izključne pravice za ponujanje javnih telekomunikacijskih storitev, ki je nato postal imetnik splošnega dovoljenja, zahteva plačilo denarne dajatve, kakršna je zadevna pristojbina v postopku v glavni stvari, ki ustreza znesku, ki ga je nekdaj zahtevala kot protidajatev za izključno pravico, in sicer to zahteva za eno leto od dne, določenega kot skrajni rok za prenos direktive v nacionalno pravo, oziroma do 31. decembra 1998.

Stališča, predložena Sodišču

21 Telecom Italia in Komisija Evropskih skupnosti zatrjujeta, da je takšna pristojbina v neskladju s členom 11 Direktive 97/13, kot ga razlaga Sodišče, in da člen 22 te direktive ne dovoljuje ohranitve pristojbine za leto od dne, določenega kot skrajni rok za prenos direktive v nacionalno pravo. Po njunem mnenju omenjeni člen 22 dovoljuje ohranitev pogojev za dovoljenja, veljavna na dan, ko začne veljati Direktiva 97/13, kolikor ti pogoji ne podeljujejo posebnih ali izključnih pravic. Obveznost plačila zadevne pristojbine v postopku v glavni stvari pa predstavlja protidajatev za podelitev izključne pravice. Zato je treba šteti, da ni združljiva z omenjenim členom 22.

22 Italijanska vlada razlikuje med členom 22(2) Direktive 97/13, v skladu s katerim se pogoji, ki podeljujejo posebne ali izključne pravice, ne smejo ohraniti po dnevu, ko začne veljati ta direktiva, in členom 22(3) iste direktive, v skladu s katerim se lahko obveznosti v zvezi z dovoljenji, veljavnimi na ta dan, ohranijo do 31. decembra 1998. Vlada navaja, da so posebne in izključne pravice v skladu z Direktivo 97/13 prenehale 31. decembra 1997. Dodaja, da je Italijanska republika izkoristila pravico iz člena 22(3) in za eno leto ohranila nekatere obveznosti. Plačilo pristojbine, naložene nekdanjemu imetniku izključne pravice, naj bi sodilo med te obveznosti in naj bi bilo torej v skladu z omenjeno direktivo.

Odgovor Sodišča

23 Sodišče je imelo priložnost obravnavati skladnost Direktive 97/13 z letno denarno dajatvijo, naloženo telekomunikacijskemu podjetju in izračunano na podlagi deleža prometa, že v zgoraj navedeni sodbi Albacom in Infostrada. V točki 41 te sodbe je

Sodišče presodilo, da je takšna dajatev v neskladju z nameni zakonodajalca Skupnosti in presega skupen okvir Direktive 97/13. Iz točk 33 in 42 omenjene sodbe sicer izhaja, da tako dajatev prepoveduje člen 11 te direktive, ki določa, da je namen dajatev, ki so podjetjem naložene iz naslova postopkov za izdajo dovoljenj, zgolj pokritje administrativnih stroškov, povezanih z izdajo, vodenjem, nadzorom in uporabo posamičnih licenc. Glede na to, da so enako omejene tudi dajatve, naložene na podlagi člena 6, velja takšna prepoved tudi na podlagi tega člena.

24 Na podlagi člena 25 Direktive 97/13 je bilo treba člena 6 in 11, kot vse določbe te direktive, začeti izvajati najkasneje 31. decembra 1997.

25 Člen 22 Direktive 97/13 kljub temu vsebuje določbe o odstopanju v zvezi z dovoljenji, veljavnimi na dan, ko začne veljati ta direktiva, v skladu s katerimi je treba ta dovoljenja uskladiti z direktivo do 1. januarja 1999 oziroma najkasneje v enem letu od dne, določenega v omenjenem členu 25.

26 Zastavlja se vprašanje, ali člen 22 Direktive 97/13 dovoljuje, da se denarna dajatev, kakršna je zadevna pristojbina v postopku v glavni stvari, izjemoma in zgolj za eno leto ohrani za subjekte, ki so imeli pred začetkom veljavnosti te direktive izključne pravice.

27 Člen 22 v odstavku 1 ne dovoljuje le enoletnega dodatnega roka, ki poteče 31. decembra 1998 in do katerega morajo biti z Direktivo 97/13 usklajena dovoljenja, veljavna na dan, ko začne veljati ta direktiva, temveč med drugim v odstavku 2 pred-

videva možnost podaljšanja pogojev, povezanih z veljavnimi dovoljenji, vendar le, če ti pogoji ne podeljujejo posebnih ali izključnih pravic in če podaljšanje ne vpliva na pravice, ki jih imajo v skladu s pravom Skupnosti druga podjetja. Odstavek 3 istega člena se nanaša na obveznosti v zvezi z dovoljenji, veljavnimi na dan, ko začne veljati Direktiva 97/13. Ta zadnji odstavek, ki se uporablja ne glede na omenjeni odstavek 2, določa, da morajo biti omenjene obveznosti usklajene z navedeno direktivo do 1. januarja 1999, razen če je Komisija na predlog države članice ta rok preložila.

28 Člen 22 Direktive 97/13 torej ne obravnava izrecno denarnih dajatev, naloženih telekomunikacijskim podjetjem, imetnikom dovoljenj, in sicer ne glede na to, ali gre za splošna dovoljenja ali za posamične licence. To vprašanje izrecno urejata le člena 6 in 11 te direktive.

29 Da bi lahko ugotovili, ali je mogoče člen 22 uporabiti tudi za denarne dajatve, kakršna je zadevna pristojbina v postopku v glavni stvari, je treba podati razlago omenjenega člena, pri čemer se je treba poleg besedila sklicevati tudi na njegov namen in umeščenost v Direktivo 97/13 kot celoto.

30 Šestindvajseta uvodna izjava te direktive pojasnjuje namen omenjenega člena 22. Zakonodajalec Skupnosti v tej uvodni izjavi ugotavlja, da so države članice nekatere telekomunikacijske licence podelile za obdobja, ki se bodo zaključila po 1. januarju 1999. Da bi se izognili odškodninskim zahtevkom, je bilo treba državam članicam dovoliti, da podaljšajo veljavnost nekaterih pogojev v teh licencah, če se z njimi ne podeljujejo posebne ali izključne pravice. Te pravice je bilo treba ob upoštevanju dovoljenj, ki jih je odobrila Komisija, ukiniti zlasti na podlagi Direktive Komisije 90/388/EGS z dne 28. junija 1990 o konkurenci na trgih za telekomunikacijske storitve (UL L 192, str. 10).

31 Namen člena 22 Direktive 97/13 je torej preprečiti spore, s tem da se dovoli, da se pogodbena razmerja, ki so jih države članice sklenile s telekomunikacijskimi podjetji pred začetkom veljavnosti te direktive, ohranijo tudi po 1. januarju 1999, pri čemer morajo države do tega dne prilagoditi vsebino zadevnih pogodb določbam direktive.

32 Namen člena 22 Direktive 97/13, opredeljen z vidika njene šestindvajsete uvodne izjave, se torej ne zdi združljiv z ohranitvijo denarne dajatve, povezane z nekdanjo izključno pravico.

33 Analiza natančnih izrazov, uporabljenih v tem členu, podpira to ugotovitev.

34 Prvič, člen 22(2) Direktive 97/13 izključuje možnost, da bi država članica, ki od Komisije ni pridobila dovoljenja za ohranitev posebnih ali izključnih pravic na področju telekomunikacij, tudi po 31. decembru 1997 ohranila pogoje, ki podeljujejo omenjene pravice. Kot opozarja generalni pravobranilec v točki 37 sklepnih predlogov, mora prenehanje izključne pravice običajno vplivati na uporabo denarne dajatve, določene v zameno.

35 Drugič, že iz besedila člena 22(3) Direktive 97/13 izhaja, da se ta odstavek uporablja, ne da bi posegal v določbe odstavka 2 istega člena. Glede na to, da slednji izključuje pogoje, ki podeljujejo posebne ali izključne pravice, se omenjeni člen 22(3) ne more nanašati na obveznosti, ki so povezane s temi pogoji, in ga tako ni mogoče razumeti v smislu, da dovoljuje njihovo ohranitev do 31. decembra 1998.

36 Zato je treba zaključiti, da obveznost v obliki pristojbine, določene v povezavi z nekdanjo izključno pravico, ne sodi na področje uporabe obveznosti iz člena 22(3) Direktive 97/13 in da takšne pristojbine ni mogoče ohraniti po 31. decembru 1997 v skladu s členom 25 omenjene direktive.

37 Italijanska vlada pa je na obravnavi navedla, da plačilo zadevne pristojbine v postopku v glavni stvari ni povezano s podelitvijo izključne pravice, ki je sicer prenehala. Italijanska republika naj bi pristojbino naložila z namenom pospešitve prehoda v sistem konkurence. Ker je morala ta država članica opustiti dotlej veljaven sistem izključnih pravic in tudi vire, ki ji jih je zagotavljal, naj bi ohranitev omenjene pristojbine za nadaljnje leto predstavljala finančni prispevek za postopno prilagoditev novemu sistemu. Izraz „obveznosti“ iz člena 22(3) Direktive 97/13 naj bi se razlikoval od izraza „pogoji“, uporabljenega v odstavku 2 istega člena, in naj bi ga bilo treba razumeti neodvisno od slednjega. Državi članici naj bi omogočal, da iz finančnih razlogov do 31. decembra 1998 nalaga denarne dajatve, kakršna je zadevna pristojbina v postopku v glavni stvari.

38 V zvezi s tem je treba poudariti, da je nacionalno sodišče pristojno za ugotavljanje, ali je zadevna pristojbina v postopku v glavni stvari, ki nedvomno temelji na členu 188 poštnega zakonika, povezana z izključno pravico v zvezi z javnimi telekomunikacijskimi storitvami, ki jo je imela družba Telecom Italia pred začetkom veljavnosti Direktive 97/13.

39 Če bi domnevali, da denarna dajatev, kakršna je ta pristojbina, ni povezana z izključno pravico, ki je obstajala pred začetkom veljavnosti Direktive 97/13, je treba preučiti, ali taka dajatev predstavlja obveznost v smislu člena 22(3) te direktive in je upravičena do odstopanja od te določbe.

40 Razlaga italijanske vlade temelji na stališču, da je treba razločevati med pojmom „obveznosti“ iz omenjenega člena 22(3) in pojmom „pogoji“, ki se pojavlja v odstavku 2 istega člena. Slednji naj bi se nanašal le na prednosti, ki se podjetju odobrijo v njegovem interesu, medtem ko naj bi pojem „obveznosti“ zajemal dajatve, ki se naložijo podjetjem – vključno s to, ki je bila naložena v postopku v glavni stvari – v izključnem finančnem interesu zadevne države članice, neodvisno od „pogojev“, določenih v dovoljenju.

41 Te analize ni mogoče sprejeti. Prvič, iz sheme omenjenega člena 22(2) in (3) ter tudi iz izraza „pogoji“, ki je zlasti v členih 3, 4 in 8 Direktive 97/13 v povezavi s prilogo k tej direktivi uporabljen za opis pogojev, ki se lahko vežejo na dovoljenja, izhaja, da omenjeni izraz zajema pojem „obveznosti“ v smislu člena 22(3) te direktive. Pogoji, ki se lahko vežejo na dovoljenja, kot so opisani v prilogi k direktivi, tako zajemajo številne obveznosti, med njimi pogoj iž točke 4.3 priloge o zahtevah na področju okolja, urbanizma in prostorskega načrtovanja.

42 Spomniti je treba, drugič, da denarne dajatve, ki jih je mogoče naložiti imetnikom dovoljenj na področju telekomunikacijskih storitev, urejata le člena 6 in 11 Direktive 97/13 (glej, v tem smislu, zgoraj navedeno sodbo Albacom in Infostrada, točka 26). Kar zadeva posamične licence, člen 11(1) določa, da je edini namen dajatev, ki jih države članice naložijo podjetjem, ki so imetniki teh licenc, kritje administrativnih stroškov, vezanih na delo, ki je potrebno za pripravo teh licenc (zgoraj navedena sodba Albacom in Infostrada, točka 25, in sodba z dne 19. septembra 2006 v združenih zadevah i-21 Germany, C-392/04 in C-422/04, ZOdl., str. I-8559, točka 28). Enako velja za dajatve, ki jih države članice naložijo iz naslova splošnih dovoljenj na podlagi člena 6 Direktive 97/13, ki med drugim določa le še eno obliko finančnih prispevkov, in sicer tiste, ki so povezani s ponujanjem univerzalnih storitev.

43 Pojem „pogoji, povezani z dovoljenji“ v smislu Direktive 97/13 tako zajema različne pravice in obveznosti, ne vključuje pa denarnih dajatev, naloženih telekomunikacijskim podjetjem, imetnikom dovoljenj.

44 Iz tega izhaja, da izraz „obveznosti“ v smislu člena 22(3) Direktive 97/13 ne zajema denarne obveznosti, kakršna je zadevna pristojbina v postopku v glavni stvari, ki bi se telekomunikacijskemu podjetju naložila brez povezave s pogoji za izvajanje dovoljenja, ki ga je pridobilo, in zgolj z namenom finančne pomoči zadevni državi članici.

45 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba na zastavljeno vprašanje odgovoriti, da člena 6, 11, 22 in 25 Direktive 97/13 nasprotujejo temu, da država članica od nekdanjega imetnika izključne pravice za ponujanje javnih telekomunikacijskih storitev, ki je nato postal imetnik splošnega dovoljenja, zahteva plačilo denarne dajatve, kakršna je zadevna pristojbina v postopku v glavni stvari, ki ustreza znesku, ki ga je nekdaj zahtevala kot protidajatev za izključno pravico, in sicer to zahteva za eno leto od dne, določenega kot skrajni rok za prenos te direktive v nacionalno pravo, oziroma do 31. decembra 1998.

Stroški

46 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Členi 6, 11, 22 in 25 Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 97/13/ES z dne 10. aprila 1997 o skupnem okviru za splošna dovoljenja in posamične licence na področju telekomunikacijskih storitev nasprotujejo temu, da država članica od nekdanjega imetnika izključne pravice za ponujanje javnih telekomunikacijskih storitev, ki je nato postal imetnik splošnega dovoljenja, zahteva plačilo denarne dajatve, kakršna je zadevna pristojbina v postopku v glavni stvari, ki ustreza znesku, ki ga je nekdaj zahtevala kot protidajatev za izključno pravico, in sicer to zahteva za eno leto od dne, določenega kot skrajni rok za prenos te direktive v nacionalno pravo, oziroma do 31. decembra 1998.

Podpisi